

Sygn. akt VI Ka 486/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Dumanowski

Sędziowie: SO Andrzej Dymalski

del. do SO SR Klaudia Ł.

Protokolant Izabela Kowalik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Renaty Szamiel

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 roku

sprawy **D. J.**

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku VII Zamiejskowy Wydział Karny
z siedzibą w B.

z dnia 24 maja 2013 roku w sprawie VII K 109/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyła orzeczenie z pkt 4 o zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę orzeczone wobec D. J., a także na zasadzie art. 435 k.p.k. uchyła to orzeczenie wobec K. S. i Ł. W.;
2. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
3. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję, obciążając go wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) zł.

Sygn. akt VI Ka 486/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lęborku VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w B. **D. J.** został uznany za winnego tego, że:

- w dniu nocy z 8 na 9 sierpnia 2012 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z „ustalonymi sprawcami”, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z terenu pastwiska w miejscowości P. gm. B. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia konia - wałacha rasy (...) o nazwie (...) ur. (...) nr paszportu (...), klaczy rasy (...) o nazwie (...) ur. (...) nr paszportu POL (...) oraz klaczy rasy (...) o nazwie (...) ur. (...) nr paszportu POL (...) o łącznej wartości 18.000,00 zł oraz usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia konia wałacha rasy (...) o nazwie (...) nr paszportu POL (...) o wartości co najmniej 6.000,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, z uwagi na fakt spłoszenia i ucieczki zwierzęcia, czym działali na szkodę L. S.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.

i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 33 § 2 k.k. skazano oskarżonego na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę grzywny w wymiarze 100) stawek dziennych przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki jest równoważna kwocie 30,00 zł, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 punkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat;

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonych do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości przez zapłatę solidarnie wraz z ustalonym sprawcą kwoty 12.000,00 zł na rzecz pokrzywdzonego L. S.,

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwotę 5.900,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

- na podstawie art. 72 § 1 punkt 2 k.k. zobowiązano oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonego w drodze ogłoszenia w (...) o treści: „Wyrażam żal, iż na skutek utraty części koni w stadninie Pana L. S. i Pani G. S. z P. ucierpieli Ich klienci korzystający z usług leczniczych poprzez hipoterapię oraz usług rekreacyjnych w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku,

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 10 sierpnia 2012 roku i 11 sierpnia 2012 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

- zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Lęborku koszty postępowania i wymierzono D. J. 780,00 zł tytułem należnej opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając mu:

- zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary orzeczonej w punkcie 1 b) wyroku, ponieważ zaburzona została wewnętrzna spójność tego orzeczenia przez to, że oskarżony D. J. został ukarany o wiele surowiej niż pozostali sprawcy. Sąd Rejonowy nie zastosował wobec niego art. 58 § 3 k.k. chociaż żadne okoliczności obciążające czy łagodzące dotyczące każdego z oskarżonych nie dawały podstaw do jego surowszego ukarania, nie wyróżniając go także negatywnie w stosunku do pozostałych. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w ogóle nie uzasadnił dlaczego surowiej ukarał D. J. niż pozostałych sprawców;

- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na nie uwzględnieniu przy wymiarze kary roli, jaką odegrał oskarżony D. J. w przebiegu całego przestępstwa, zwłaszcza w porównaniu do pozostałych współsprawców Ł. W. i K. S., co bez wątpienia powinno mieć wpływ na wymiar kary;

- zarzut naruszenia art. 53 § 3 k.k. poprzez jego nie zastosowanie i nie wzięcie pod uwagę przez Sąd Rejonowy przy wymierzaniu kary pozytywnych wyników przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym D. J.;

- podnoszę zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że podstawa do zasądzenia zadośćuczynienia pokrzywdzonemu może być przyjęta przez Sąd dowolnie i nie musi wynikać z przepisów prawa cywilnego, które to reguluje kwestie zadośćuczynienia i jednoznacznie wskazuje, kiedy można je zasądzić, ponadto zasądzenie tego zadośćuczynienia w sytuacji, gdy nie została udowodniona jego wysokość jako adekwatna do rozmiaru ewentualnie doznanej krzywdy, ani także podstawa do jego zasądzenia.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 b) wyroku poprzez skazanie oskarżonego D. J. na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy w wymiarze po 30 godzin w stosunku

miesięcznym na cel społeczny (ewentualnie orzeczenie kary ograniczenia wolności w innym, uznanym przez Sąd za stosowny wymiarze], a w konsekwencji także o uchylenie punktu 2 wyroku, który znajduje zastosowanie tylko do kary pozbawienia wolności;

2. uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4 wyroku w zakresie orzeczenia wobec oskarżonego D. J. obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 5.900,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Apelacja obrońcy w części dotyczącej art. 46 § 1 k.k. jest słuszna, nie jest natomiast zasadna w części dotyczącej zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie uznano by oskarżonemu D. J. wymierzono rażąco surową niewspółmierną karę pozbawienia wolności i grzywny.

Oskarżonemu wymierzono za popełnione przestępstwo karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat i 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu 30 zł jako wartość jeden stawki.

Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze wysoką szkodliwość społeczną popełnionego przestępstwa wynikającą zarówno z wysokiej szkody i roli jaką w przestępstwie odegrał oskarżony. To oskarżony był bowiem głównym organizatorem kradzieży. To on użył samochodu do przewiezienia skradzionych koni.

Uwzględniając żal i skrucę oskarżonego należało mieć jednak na uwadze, iż pomimo jego młodego wieku, wcześniej był dwukrotnie karany za przestępstwa. Pomimo orzeczenie wobec niego wówczas kar pozbawienia wolności warunkowym zawieszeniem ich wykonania, w okresie próby popełnił ponownie przestępstwo. Wobec powyższego nie można było tym razem nadzwyczajnie łagodzić karę i wymierzyć oskarżonemu jedynie karę ograniczenia wolności.

Karany był wcześniej także oskarżony Ł. W.. Był jednak jedynie raz karany. Brak jest więc rażącej dysproporcji między karami wymierzonymi Ł. W. a D. J..

Przy wymierzeniu grzywny oskarżonemu należało także mieć na uwadze dobry jego stan majątkowy. Oskarżony pomimo iż jest bezrobotny, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest właścicielem trzech samochodów. Mając powyższe na względzie w części dotyczącej zarzutu rażącej niewspółmierności kary, apelacji nie uwzględniono. Uwzględniono natomiast apelację oskarżonego w pozostałej części uznając za niezasadne orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego 5900 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Orzeczenie to jest oczywiście niesłuszne i dlatego z mocy art. 435 k.p.k. uchylono je także wobec K. S. i Ł. W..

Zważyć należy, iż na rzecz pokrzywdzonego orzeczono obowiązek naprawienia szkód w kwocie 12000 zł. Orzekając o zadośćuczynieniu Sąd Rejonowy nie uzasadnił swego stanowiska przekonująco. Zdaniem sądu, krzywda jaką przyjął sąd wynikała „z faktu przywiązania się do skradzionych koni, o które pokrzywdzony szczególnie się troszczył i dbał”. Powyższe nie może zdaniem Sądu Okręgowego uzasadniać istnienie krzywdy w rozumieniu prawa karnego, a także cywilnego, który ma odpowiednik w zastosowaniu.

Brak jest w szczególności uzasadnienie wysokości zadośćuczynienia. Należy mieć na względzie także, iż krzywda łączy się z zarzutami przeciwko osobie, a nie przeciwko mieniu.

Mając powyższe na względzie uchylono orzeczenia z pkt 4 o zadośćuczynieniu, w pozostałym zaś zakresie utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Ponieważ apelacja w znacznej części została uwzględniona na zasadzie słuszności zwolniono oskarżonego od opłaty za II instancję, obciążając go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł.